# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **M. K.,** zast. Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2018, č. j. OAM-312/ZA-ZA11-ZA15-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2018, č. j. 41 Az 11/2018 - 33,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

## Odůvodnění:

### I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 9. 5. 2018, č. j. OAM-312/ZA-ZA11-ZA15-2018, zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“); žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany totiž shledalo nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, neboť od příslušných orgánů Spolkové republiky Německo (SRN) zjistilo, že žalobci byla v SRN udělena mezinárodní ochrana. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem ze dne 22. 8. 2018, č. j. 41 Az 11/2018 - 33.

### II. Obsah kasační stížnosti

[2] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V SRN mu byla udělena doplňková ochrana do 11. 12. 2017; požádal sice o její prodloužení, avšak v únoru 2018 vzal žádost o prodloužení zpět a zrušil své bydliště na území SRN. Podle informací německých úřadů mělo zrušením bydliště a oznámením o vystěhování ze SRN dojít ke zrušení mezinárodní ochrany, přičemž žalovaný nezjišťoval, zda k takovému úkonu vůbec došlo. Žalovaný nezjistil ani jeho rodinnou situaci a to, jakou formu mezinárodní ochrany v SRN požíval, přestože má v České republice rodinu a členské státy mají podle unijního práva povinnost zachovat celistvost rodiny [čl. 23 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13.

prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „směrnice 2011/95/EU“)]. Žalovaný rovněž neposoudil, zda je možný stěžovatelův návrat do SRN, přestože žalobce uvedl, že se k němu chovali „jako ke zvířeti“. Proto navrhl, aby byly rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušeny a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

## III. Vyjádření žalovaného

[3] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Stěžovatelova argumentace neobstojí již s ohledem na čl. 2 písm. j) směrnice 2011/95/EU, vymezující, kdo je rodinným příslušníkem.

## IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[5] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[6] Soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[7] Podle § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je žádost o mezinárodní ochranu nepřípustná, pokud již žadateli byla udělena mezinárodní ochrana jiným členským státem Evropské unie. Důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany se pak již neposuzují (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 Azs 343/2017 - 30). Žalovaný i krajský soud při svém rozhodování vycházeli z dostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť žalovanému bylo příslušnými orgány SRN jednoznačně sděleno (a na opakovaný dotaz potvrzeno), že stěžovatel požívá v SRN mezinárodní ochrany, a to

nehledě na jeho tvrzení, že žádost o prodloužení doplňkové ochrany vzal zpět. Ze spisového materiálu přitom vyplývá, že stěžovateli byla udělena mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany. V takovém případě byly dány podmínky pro zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro nepřípustnost žádosti. Okolnosti jako je rodinná situace stěžovatele či zacházení s azylanty v SRN, by přitom bylo na místě posuzovat buďto při věcném posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, anebo např. v případech spadajících pod § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2017, č. j. 7 Azs 37/2017 - 19, a judikaturu tam citovanou). Žalovaný a krajský soud proto nepochybili, pokud se zabývali toliko otázkou, zda existovaly důvody pro zastavení řízení o žádosti podle § 10a odst. 1 písm. c) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu.

## V. Závěr a náklady řízení

[8] Zákon o azylu a ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytují dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[9] Za situace, kdy soud rozhodl o kasační stížnosti neprodleně po provedení nezbytných úkonů, nerozhodoval již samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[10] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu